

Sley POHJANMAA & SAKSA

Ei palveltavaksi vaan palvelemaan

Pitkö Jeesus itseään vain opettajana tai profeettana? Ovatko kristityt vasta myöhemmin tehneet hänestä maailman Vapahtajan? – Näin muslimit hänestä uskovat ja kysymys tulee nykyisessä työssäni usein vastaan. Mutta on ajatuksella kannattajansa teologienkin piirissä. Jos ajatus pelastajasta onkin vasta Paavalin kirjeiden ja Johanneksen evankeliumin keksintöä?

Kysymykseen löytyy timantti Markuksen evankeliumista, jota pidetään evankeliumeista vanhimpana. Jeesus itse sanoo (Mark. 10:45): *”Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaksi kaikkien puolesta.”* Jakeen voisi vaikka ulkoa opetella. Tästä tunnistat oikean Jeesuksen.

Kristus jatkaa yhä palvelevaa työtään kaikkialla, missä hänen omansa toimivat. Mutta hän kantaa myös ristiä. Tätä ei saa ymmärtää väärin: Pelastus on täydellisesti hankittu ja piste. Mutta ristin miehen seuraajalle kuuluu jotakin siitä, mitä hänen opettajansa kävi läpi. Ristiä kannamme siksi, että olemme Kristukseen kastettuja, haluamme olla hänen omiaan ja kuuntelemme häntä myös niissä asioissa, joista on muotia ajatella toisin. Maaliskuun alussa tuli 25 vuotta täyteen pappisvihkimyksestäni. Vihkijäpiispa Olavi sanoi, että kristityn kuuluu olla ”iloinen maksumies”. Minusta hän oli kauniilla tavalla juuri sellainen.

Pääsiäinen haluaa vahvistaa meitä seuraajina. Emme nimittäin itse osaa. Pullistella kyllä osaamme tai leikkiä kristittyä, niin kuin ensimmäiset opetuslapsetkin. Mutta vain ristin

ja ylösnousemuksen evankeliumi luo meihin jotakin aivan uutta. Jumalallisen anteeksiantamuksen valtava ihanuus himmentää kaiken muun ja vetää meidät seuraajien kulkueeseen, joka vaeltaa kohti lopullista pääsiäistä. Niin kauan kuin vaellus jatkuu, jatkuu myös palveleminen, tunnustaminen ja ristin kantaminen.

Kaikilla meillä on tehtävä tässä seuraajien joukossa. En sano tätä piiskatakseni – moni tekee jo ihan valtavasti. Sanon siksi, koska se, joka osallistuu, on osallinen. Tuntuu hyvältä saada olla osallinen. Joku julistaa puhumalla, kirjoittamalla, laulamalla tai soittamalla. Toinen järjestää kotiseurat tai lähetyspiirin, auttaa myyjäisissä, palvelee suntiona tai tekee talkoita leirikouksessa tai toimitiloissa. Jonkun sydämelle on laitettu kahvituksen järjestäminen. Joku tekee käsittämättömät määrät näkymätöntä työtä.

Kerron toisaalla tässä lehdessä neljästä kaukaa tulleesta, joille kaikki tämä on aivan uutta. Mitä heille nyt toivon? Sitoutumista Kristuksen seuraajien joukkoon, rohkeutta ristin kantamiseen ja kestävyyttä kulkea perille asti. Sitä, että he näkisivät perillä hänet, joka on heitä rakastanut enemmän kuin kukaan muu. Samaa toivon sinulle, sinä kalliisti lunastettu!

Pasi Palmu

Sinun lapsesi!

Liian vaikeaa työtä

Lokakuusta helmikuulle minulle muodostui tuttu lauantairutiini: Aamupäivällä ensin kauppaan eväitä ostamaan, sitten Hampuriin Zion-kirkolle näkemään, ketkä tällä kertaa ovat päässeet paikalle, parin tunnin opiskelut keskustellen ja sen päätteeksi yhteistä eväiden syömistä. Pakolaisten muutenkin rikkinäistä elämää ovat kuluneena talvena koetelleet ankarat flunssa- tai korona-aallot: uutisten mukaan pahimpaan aikaan melkein 10 miljoonaa saksalaista oli flunssassa. Niistä sain minäkin kolmeen otteeseen osani marras-joulukuussa.

Vuodenvaihteeseen saakka Marko tulkkasi opetuksiani saksasta farsiksi, sen jälkeen eräs Saman jatkoi kääntämällä englannista farsiksi. Oma farsini on yhä sen verran heikkoa, ettei sillä kannata yrittää. Olen monta kertaa naureskellut, että on tämä ihmiselle vähän liian vaikeaa työtä. Tarkoitin kielimuurin lisäksi kulttuurimuuria. Kurssin edetessä oppilaista kyllä karisi turha jännitys ja he kyselivät yhä enemmän. Silti mietin, mahtoi-

vatko he ymmärtää varsinaisen opetukseni. Sikäläiseen kohteliaisuuteen kun kuuluu vastata niin kuin arvelee opettajan toivovan: ”Oliko vaikeaa? Selitinkö liian monimutkaisesti?” ”Ei ollenkaan, isä pastori, kaikki oli ihan selvää!” Kuvaavaa on, että kun kerroin eräälle kurssilaiselle, että haluan tavata vielä ennen suunniteltua kastetta ja selitin vaivalloisesti puhelimessa, että on pieni koekin, hän vastasi muutta mutkitta: ”Olen valmis.” Kohta tuli kuitenkin viesti: ”Minä pelkään.”

Iloisia yllätyksiä

Koetilanteen järjestin henkilökohtaisesti. Olin saanut Markolta 20-kohtaisen monivalintapaperin. Yllätyin melkoisesti, kun aloimme käydä kysymyksiä läpi: Ne, jotka olivat käyneet aktiivisimmin tunnilla, vastasivat varmasti ja oikein kysymyksiin, jotka eivät olleet suinkaan ihan helppoja. Hauskalla tavalla yhden kysymyksen kohdalla huomasin, mitä kristillinen kulttuuriperintö merkitsee. Kysymys kuului: Missä Jeesus syntyi? Melkein kaikki vastasivat: Jerusalemissa! Kuvittelin heidän paikalleen keskivertosuomalaisen, joka on lapsesta pitäen kuullut joululauluja ja nähnyt seimikuvaelmia. Vastaus olisi varma Betlehem, mutta uskon sisältöä, kuten pelastusta ja sakramenteja luotaavista kysymyksistä väitän, että moni suomalainen kirkon jäsen ei olisi selvinnyt niin kuin nämä.

Oliko oppilaillani sitten valmiita pohjatietoja kristinuskosta? Jotkut olivat tulleet kurssille siksi, että olivat tutustuneet johonkuhun kristittyyn. Joku oli jo ottanut selvää asioista, mutta oli sellaisiakin, jotka tulivat täysin islamin keskeltä. Juuri heidän koevastauksistaan olen erityisen iloinen, koska kaiken, mitä he olivat oppineet, oli meidän kurssitamme ja jumalanpalveluksistamme. Se vahvisti

uskoani: Kyllä, tämä on ihmiselle liian vaikeaa työtä, mutta tätäpä ei tehdä kukaan omassa varassa. Lupaus Hengen avusta on yhä voimassa! Niinhän Jeesus itse sanoi, kun omansa lähetti ”alkaen Jerusalemmista, Juudeasta, Samariasta ja maan ääriin asti”.

Luovutko paholaisesta?

Kohtaan silloin tällöin kysymyksen, missä määrin kääntymykseen vaikuttaa motiivi saada turvapaikka. Totta kai joudun kyselemään sitä itsekin. Toisaalta kasteturssi ja itse kaste on sellainen tapahtuma, että myös väärin motiivein liikkeelle lähtenyt voikin huomata löytäneensä jotakin paljon enemmän kuin ajallisen turvapaikan. lankaikkinen turva löytyy vain Jeesuksen luota.

Sitä paitsi kastejumalanpalvelukseemme sisältyvät kysymykset ovat tosi suoria ja konkreettisia. Lutherin kastekaavan mukaisesti kastettava lupaa luopua paholaisesta ja kaikista hänen menoistaan. Käännyttäessä kysytään muutaakin, johon tässä en nyt mene. Tarkoitus on tehdä kaikille selväksi ja kastettavalle itselleen ihanan selkeäksi, että nyt siirrytään Jumalan rakkaan Pojan valtakuntaan. Monet ottavat uuden identiteettinsä merkiksi vielä kristillisen nimenkin.

Nämä hetket ovat puhuttelevia. ”Uskotko Isään Jumalaan, joka on sinut luonut?” ”Uskotko Poikaan Jeesukseen Kristukseen, joka on sinut pelastanut?” ”Uskotko Pyhään Henkeen, joka kulkee rinnallasi?” ”Tahdotko, että sinut kastetaan?” Monet vastaavat kyynelten läpi. Kun kaste on toimitettu, kummit ja koko seurakunta kajauttavat voimakkaasti: ”Aamen!” Jotakin samaa toivoisin meidänkin kotoisiin kastehetkiimme! Kun kaikki on kastettu ja siunattu, sytytetään Kristus-kynttilästä tuli kastettavan omaan kynttilään, jonka he itse ovat askarrelleet. Kummi ripustaa ristin kastetun kaulaan. Sitten jatketaan jumalanpalvelusta, jossa uudet sisaret ja veljet osallistuvat ensi kertaa Kristuksen ruumiin ja veren ateriaan.

Tällä kasteturssilla oppilaita oli seitsemän. Juuri ennen kastetta tuli sairastumisia, niin että kastettavia oli neljä. Toivon, että muut kolme kastettaisiin pääsiäisenä. Siinä olisi jälleen valtava pääsiäissaarna koko koolle olevalle seurakunnalle.

Pasi Palmu

Pasilta

Luimme Jeesuksen sanat: *”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.”* Sitten kerroin kastekynttilän symboliikasta: Siinä ei ole vielä tulta, mutta kun kastetta pyytävä on kastettu, hänen kynttilänsä sytytetään ja se saa tulen suuresta Kristus-kynttilästä. Elämä hänen elämästään, Henki hänen Hengestään.

Sen jälkeen oppilaat valitsivat Raamatusta itselleen kastelauseen, jonka he kirjoittivat koristelemaansa kynttilään. Täällä jokaiselle annetaan kasteen yhteydessä ns. Taufspruch eli kastelause. Kristityt myös tietävät, mikä heidän oma raamatunlauseensa on. – Olisiko tämä hyvä tuliainen meillekin? Ikioma raamatunkohta koko elämää varten!

Tammikuussa tuhansia mielenosoittajia saapui Hampurin keskustaan. Täällä osoitetaan mieltä hyvin eri mitakaavassa kuin Suomessa. Kaduilla velloi toistasataa tuhatta ihmistä osoittamassa mieltään äärioikeistoa vastaan. Ajatukseni olivat kahtalaiset. Hyvä toisaalta, että demokratian ja vapauden puolesta osoitetaan joukkovoimaa. Mutta on massojen hurmoksessa riskinsäkin. Kun väkijoukkoa huudatettiin: *”Koko Hampuri vihaa AfD:tä”* (Vaihtoehto Saksalle -puoluetta), mietin, voiko kristitty hyvällä omallatunnolla huutaa ihan niinkään. Ainakin Jaakobin kirje muistuttaa: *”Sillä miehen viha ei johda oikeudenmukaisuuteen, jota Jumala tahtoo.”* (Jaak. 1:20)

